

Magie haal je niet uit jezelf

Willem Glaudemans

Het is vast niet voor niets dat de praktijk van Willem Glaudemans (1954) is gevestigd in stadspaleis 'Het Hoogeland', met centraal in de voorgevel een timpaan dat wordt gedragen door vier Ionische zuilen. Als we met hem spreken over de magie in zijn coaching, is Utrecht, is Nederland, is de 21ste eeuw een te klein kader. Tijd en ruimte bestaan niet, zou je zelfs kunnen zeggen.

We waren voor het schrijven van dit boek op zoek naar magische momenten in coachingsgesprekken. Bij Glaudemans kun je eigenlijk niet spreken van magische momenten. Hij is een magiër.

Een blikseminslag in zijn leven vond plaats tijdens een workshop van Elisabeth Kübler-Ross, in 1985. Er is niet goed een reden aan te geven waarom hij daarheen ging. Hij had er iets over gelezen en wist: daar moet ik naartoe. In een ander interview zei hij: 'Alsof er een hand in mijn rug was die mij ernaartoe duwde.'

Weten – niet een beredeneerd weten, maar een weten dat zich aandient – speelt een belangrijke rol in zijn leven en werk.

De Healer

Tijdens deze workshop bij Kübler-Ross – Glaudemans was toen dertig – overkwam hem iets. Hij voelde een energie naar binnen en door hem heen stromen. Het is moeilijk om te verwoorden wat dat precies was, het was vooral een heftige ervaring, misschien zou je het een godservaring moeten noemen. Achteraf kun je proberen er woorden aan te geven: 'Ik ontving de liefde van God.' Of: 'De healer in mij werd geboren.' Wat het ook was – het was zichtbaar voor Elisabeth Kübler-Ross, die hem uit de zaal naar voren haalde om ter plekke een zieke vrouw te healen. Dat

daar de heelmeester of sjamaan in hem ontwaakte, bleek ook toen daarna zijn moeder bij hem te biecht ging. Willem Glaudemans voelde dat hij liefde en waarheid kon zijn. Hij noemt zijn door een mysterieuze hand gestuurde deelname aan deze workshop de doorbraak van zijn leven.

Hebben we het hier al over een sleutel tot magie in coaching: je stelt je open voor bovenmenselijke krachten, je bent bereid je zodanig over te geven dat je ruimte maakt om door te geven wat anders verborgen blijft. Bovenmenselijk? Misschien juist essentieel menselijk, maar dit soort kwaliteiten wordt in de praktijk meestal toegedekt door de mist van ons verstand, ons ego, onze neiging om het te willen weten en de touwtjes in handen te willen hebben.

Het Weten

Als Willem Glaudemans terugblijkt op die periode, zegt hij: 'Er was geen denken, want er was weten.'

Vanuit dat weten, dat eigenlijk een vorm van loslaten vooronderstelt, ontvouwdend zich kwaliteiten: liefde, waarheid, helderziendheid, vergeving. Van Kübler-Ross leerde hij dat er een liefde is die nee kan zeggen.

Er was geen denken,
want er was weten.

Sinds 1985 is vergeving een belangrijk thema, in zijn werk, maar ook voor hemzelf. Vier jaar eerder was zijn vader overleden, een vader die hem zijn hele leven heeft gepest. Dat is hij nog steeds niet vergeten – ook in een tv-uitzending, het televisie-interview *De Wandeling*, in 2009 is het weer een belangrijk thema – maar het heeft hem ook de mogelijkheid gegeven om te ontdekken hoe essentieel vergeving is om in contact te komen met je essentie als mens en om de twijfel aan jezelf, aan anderen, aan alles eigenlijk, te kunnen opgeven.

